պատուհաններէն Արտանուշի եւ Ճորոխի փրփրալից խառնուրդը կը դիտէր, ոտքի ձայն լմեց եւ դարձնելով գլովսր տէ)սաւ, որ վերակացու կոյս մը մեծ կնիքով նամակ մը խոնարհաբար իրեն ներկայացուց: Կնիքը զննեց, նամակը բացաւ եւ աչք մը ձգելով գրութեան վրայ՝ կամարաձեւ յօնքերը շարժեց.

— Հոգեւոր Տէրը մեզ շնորհք կընէ՝ Սիւնեաց երկրեն կոյս մը մեզ կուղարկէ: Տեսա՞ր զնայ, քոյր իմ,– հարցուց. եւ այս պարզ խօսքերուն իւրաքանչիւրն հեգնութիւն մ'էր, եւ որ կնոջ միայն արուած է ձեւակերպել եւ յայտնել:

— Ոչ, մեծ իշխանուհի, եթէ հրաման ընես բանալ դռները դեսպակը ներս կառնունք:

— Շուտով ներս առէք: Ո՛Յ գիտէ խեղճը այս եղանակիս կէս սառած է թերեւս, տաք սենեակ մը տարէք, բայց առանձին, կերակուր հանեցէք եւ ինձ լուր բերէք: Այսպիսի եղանակի մէջ Սիւնեաց հրկրեն մինչեւ հոս ինչպէ՛ս ղրկէր են, ի՛նչ խղճմտանք է կամ ի՞նչ պարագայ է, չեմ հասկնար:

Այս վերջին խօսքերը այնպիսի ձայնռվ մը զրուցեց, որ ինք միայն լսեց: Եւ երբ դուրս ելաւ կոյսը. «Ձիս գոնէ գարնան քաղցր ձգանակին մէջ աքսորեցին եւ այս բանտը ղրկեցին: Բայց ո՛վ է այս աղջիկը. «բարձր եւ ազատ ազգէ» կանուանէ զսայ կաթողիկոսը եւ «խստիւ պահպանել» կը հրամայէ: Ի՛նչ է արդեօք յանցանքը, ո՛յ գիտէ ինչ ոճիրներ գործեր է տասնեօթ տարեկան աղջիկ, միգուցէ սա էլ նոյնպիսի ոճրագործ մի լինի ինչպէս ես էի. ես էլ բարձր եւ ազատ ազգէ էի. միգուցէ սա եւս Սեւանայ գեղեցիկ կապոյտ ծովակին եզերքը սիրոյ բաժակին իւր շրթունքը հպեցուց եւ իմացուեցաւ: Տեսնենք»:

Եւ այս մտածութեամբ Ճորոխի ալեաց վրայ աչքերը յառեալ կը նայէր: